

Слично као и у случају читаве бивше совјетске Источне Европе, заговорници европејске Србије улазак исте у Европу узимају као императив коме нема алтернативе а сви евроскептичари се *ad hoc* проглашавају као руски петоклонаши који хоће да Србију врате у мрачни средњи век. Евроинтеграционистичка логика је једноставна: "куд сви ту и мали Мујо!" Ипак, нису сви Европљани у бриселском високом друштву. Штавише, тамо нису они који су управо најбогатији и најпросперитетнији – Норвешка, Швајцарска, Монте Карло и Исланд. Чак нису ни једна мала и горштакча Андора и њен брат Сан Марино – а обе ове државице су са свих страна окружене Унијом. Европска унија тако остаје клуб другоразредних Европљана, у који чак могу да ускоче и Румунија или Бугарска. Евроинтеграционалисти нас плаше "острвском Србијом", изолованом и остављеном самој себи. Могло би се рећи да је управо у Србији, као острву ван Уније, права шанса за прављење правих послова и добре зараде. Наиме, узмимо примере Лихтенштајна, Андоре или Сан Марина. Све ове државице су окружене Унијом, нису богате природним потенцијалима као Норвешка (нафта) или Исланд (риба), али све три живе управо од тога што нису у Унији а јесу окружене бриселским клубом. Једноставно, све три су своја острва претвориле у *duty free shop*-ове од којих одлично живе. Све што је у Унији забрањено тамо је дозвољено. И никоме од њих не пада на памет да тај свој острвски рај утопи у европско море (под условом да нису банкротирали као нпр. Исланд што се може узети и као доказ да се Еуро клуб полако али сигурно претвара у Банкрот унију) јер су схватили да се тржишна економија заснива на принципу понуде и потражње.

Ипак, наши Еуро-заговорници упорно покушавају да нас убеди да су Бугари паметнији од Швајцараца, Румуни од Норвежана а Литванци од Лихтенштајана. И то им успева јер тако каже CNN (упс, РТС) а по званичној државној статистици од прошле године само 11% грађана Србије има пасош, тј. путовницу. На Еуро-РТС-у наравно да све изгледа као у Еурокрем Бамбиленду: Тадић се грли и љуби са Соланом а иза њих холивудска позадина бљештавих рефлектора и плавих застава са дванаест златних петокракица. Онда се председник Остатака Србије врати кући и те исте плаво-жуте заставе поређа иза себе копирајући пејсаже из Брисела а нити је председник Уније, нити је Србија у Унији и нити је икада до данас у Србији расписан било какав референдум на коме се народ директно, јасно и гласно питао хоће ли да се унијати или неће. Али и овај референдумски детаљ је по бриселском добро опробаном и функционалном рецепту: ни у једној јединој до сада примљеној источноевропској земљи у Унију референдум није био расписан пре подношења захтева за ЕУ кандидата, већ тек на крају (након десет година) и када је пред формално примање за пуноправног унионистичког члана требало само формално да се стави палац на референдумски листић – па макар се већина палчева намицала и штапом и канапом.

Елем, оно што је била и још увек јесте заједничка карактеристика свих ноблес проевропских антитурбо-фолк коалиција у свим земљама бивше совјетске Источне Европе по питању увођења својих турбо-фолк нација у европско аристократско друштво јесте да тим истим нацијама није дозвољено да чују никакве контрааргументе – јер су проевропејци зајашили све масмедије са којих су бомбардовали своје грађане искључиво једностраним (читај једноумним) информацијама о Европској унији као реализацији Марксове замисли о идеалном комунистичком друштву (у коме Еурокрем пада са небеса а ти треба само да држиш отворена уста). Оваква техника усмеравања јавне мисли је комбинована сталним застрашивањем грађана да ће се "руски" тенкови вратити а са њима и сибирски гулази – уколико се не нађе заштита у оквиру НАТО и Еурокрем уније као гаранта слобода и развика националних особености. Међутим, иза овакве немилосрдне антируске пропаганде као сигурног средства испирања мозга у правцу Брисела, у ствари се крио сопствени комплекс ниже историјско-културолошке вредности који се могао излечити само на један једини начин: да се формално постане члан западних организација чиме се стицао круцијални "доказ" да нација припада европском Западу, а не азијатско-руском оријенту. Они малобројни (са и по неколико академских титула и вишегодишњим искуством живота у западним земљама и рада на западним универзитетима) који су указивали и на негативне стране уласка у ЕУ и НАТО, маргинализовани су у јавном животу техникама којима би и КГБ имао да се диви. Нажалост, у многим случајевима њихове прогнозе су се увелико и обистиниле јер се показало да Еурокрем не пада са небеса а и да га нема довољно за све. Показало се да се уласком у ЕУ и НАТО из једног контролисаног и диригованог система и једноумља само прешло у други систем који је бар у транзиционој фази аристократизације домаће турбо-фолк нације обећавао повећање животног стандарда, али је и та илузија нестала након само неколико година бивствовања у Еурокрем Европи. У суштини, показало се да је најбоља опција за све турбо-фолк кандидате за улазак у ЕУ – бити вечити кандидат, али никада и пуноправни члан. У првом случају имате само права (да тражите новац из Брисела), док у другом имате много више обавеза (да уплаћујете новац у централни буџет итд.) него самих права. Треба се подсетити и да је сама парола у функцији догме „ЕУ нема алтернативу!“ тоталитаристичко-антидемократске природе јер само у оваквим режимима не постоји алтернатива а демократија и у свом најпримитивнијем облику (САД) подразумева бар две политичке партије, тј. бар две опције.

За све ноблес антитурбо-фолк Европљане изнео бих конкретан пример (из личног искуства) како је Литванија на крају "угурана" у Еурокрем унију. Након првог дана националног референдума (који је из "неког" разлога организован на крају, а не на почетку процеса интеграције) о уласку у ЕУ испоставило се да то једноставно неће проћи услед масовног бојкота истог од стране турбо-фолкера. Ноблес тамошњи Европејци су онда схватили да се морају спустити на турбо-фолкерску разину уколико желе да другог референдумског дана анимирају домаће примитивце: преко свих јавних медија је објављивано 24 часа да ће сви они који гласају добити специјалне налепнице са којима ће моћи у самопослугама и киосцима да добију бесплатно по једну флашу пива, односно паклицу чоколаде по избору! И тако је референдум успешно завршен (само је 64% бирачког тела изашло да гласа од којих 98% за пиво и чоколаду) а турбо-фолкери

угурани у ноблес Европу. Етнички Литванци и дан данас се спрдају сами са собом по овом питању велећи да су 1940. г. своју независност продали "Русима" за једну флашу водке а 2004. Бриселу за једну флашу пива. На крају, како тренутно стоје ствари са Еурокрем-економијом, врло је вероватно да ће Остацима Србије у форми Београдског пашалука, ако икада и уђе у Унију, остати једино да лизне остатке Еурокрема на дну чаше, и то само под условом да језик дохвати дно. За утеху, Еурокрем јесте слатак али је нездрав (нарочито ако га производе на црно гуланфери без лиценце) за разлику од српског (војничког) пасуља (са пројом и белолученим паприкама).

Оригинална верзија текста објављена је на сајту Novinar.de